

Á fyrsta afmæli píslarvættis Sha'aban Ahmad Al-Dalou (2004–2024)

Systur og bræður í Palestínu og allir sem standa með okkur gegn kúgun,

í dag minnumst við eins árs frá píslarvætti **Sha'aban Ahmad Al-Dalou**, sonar Gaza, hafiz Kóransins, ungs manns af snilld og góðvild. Hann ætti að vera hjá okkur núna, að fagna tuttugu og eins árs afmæli sínu. Við ættum að fagna fullorðinsárum hans, námi hans, draumum hans. Í staðinn komum við saman í sorg – því hann var rifinn frá okkur með valdi, tekinn úr lífi af hinum svívirðilegustu glæpamönnum sem nokkru sinni gengu á þessari jörð.

Aðfaranótt **14. október 2024** logaði himinninn yfir Sjúkrahúsi píslarvættanna í Al-Aqsa rauður af eldi. Tjöld sem hýstu flóttafólk, fjölskyldur sem töldu sig hafa fundið skjól undir alþjóðalögum, urðu að brennandi ofni. Inni í einu af þessum tjöldum lá Sha'aban, að jafna sig eftir meiðsli, tengdur við drop, móðir hans sat við hlið hans. Árásin breytti skjóli þeirra í eldbúr. Faðir hans hljóp inn í logana, dró börn út með eigin holdi brennandi, en náði ekki til elsta sonar síns. Bróðir hans reyndi að brjótast í gegnum eldvegginn, en var dreginn til baka. Og þegar eldurinn gleypiti hann var síðasta athöfn Sha'abans ekki af ótta, heldur trú: hann lyfti fingri sínum í Shahada, lýsti yfir einingu Guðs þegar hann sneri aftur til Hans. Móðir hans var einnig gleypst af eldinum þegar hún skríðaði í gegnum logana, líkami hennar brotinn. Fjórum dögum síðar fylgdi litli bróðir hans, Abdul Rahman, þeim í píslarvætti.

Þetta voru ekki slys. Þetta voru ekki náttúruhamfarir. Þetta voru vísvitandi glæpir, framdir af hernámi sem sprengdi heimili, skóla, moskur og sjúkrahús, og þorði síðan að kalla slátrun barna „sjálfsvörn“. Þeir myrtu Sha'aban þegar hann lá særður í garði sjúkrahúss. Þeir stálu lífi hans og með því framtíðinni sem hann dreymdi um – í læknisfræði, í verkfræði, í þjónustu við fjölskyldu sína og fólk.

Og hvaða líf hann lifði, jafnvel á aðeins níttján stuttum árum. Sha'aban lærði Kóraninn utanbókar sem drengur og fyllti fjölskyldu sína stolti. Hann skaraði fram úr í skóla, náði **98% á Tawjihi-prófunum**, og opnaði dyrnar að öllum námsleiðum. Hann þráði að verða læknir, en þegar fátækt lokaði þeirri dyr, stundaði hann tölvunarfræði af sömu hollustu. Jafnvel á stríðstímum neitaði hann að gefast upp á menntun sinni – gekk langar vegalengdir undir drónum og sprengjum til að finna nettengingu, skráði sig í kennslustundir mitt í sprengjuárásum.

Hann var ekki aðeins námsmaður, heldur sonur skyldunnar. Sem elsti sonurinn bar hann byrðar fjölskyldu sinnar. Hann gaf blóð þegar sjúkrahús Gaza kláruðu birgðir. Hann tók upp ákall á arabísku og ensku, skaraði á heiminn að sjá, hlusta, bregðast við. Hann sagði: „Ég dreymdi stóra drauma, en stríðið eyðilagði þá, gerði mig líkamlega og andlega veikan.“ En

jafnvel í örvæntingu sinni hélt hann áfram að dreyma – ekki fyrir sjálfan sig, heldur fyrir fjölskyldu sína, fyrir Gaza, fyrir morgundag sem aldrei kom.

Bróðir hans Muhammad kallaði hann „stuðningsmann minn, vin minn, félagi minn“. Móðir hans kallaði hann fyrirmyndarson sinn. Fyrir samfélag sitt var hann innblástur. Og fyrir heiminn, eftir píslarvætti hans, varð hann tákn. Veirumyndbönd af síðustu augnablikum hans – líkami hans brennandi, fingur hans lyftur í Shahada – hristu samvisku milljóna. Saga hans var rædd í þinghúsum, skrifuð í blöðum, hvíslað í bænum um alla heimsálfur. Sha'aban, drengur frá Gaza, varð spegill á þögn mannkynsins.

Eitt ár er liðið, en sorgin hefur ekki dvínað. Ef eitthvað er, hefur sárið dýpkað. Því á hverjum degi sem við vöknum án hans minnumst við ekki aðeins fjarveru hans, heldur grimmdarinnar sem stal honum. Við ættum að sjá hann núna, tuttugu og eins árs, að stíga inn í manndóm, kannski að útskrifast, kannski trúlofaður, kannski berandi nýjar vonir. Í staðinn sjáum við aðeins gröfina þar sem hann liggur við hlið móður sinnar og litla bróður.

Og samt er Sha'aban ekki horfinn. Hann er lifandi hjá Drottni sínum, studdur á vegu sem við sjáum ekki. Minning hans lifir í hverju hjarta sem neitar að gleyma, í hverri rödd sem kallar eftir réttlæti, í hverju barni í Gaza sem dreymir enn þrátt fyrir sprengjurnar.

Dýrð píslarvættanna

Megi Allah miskunna sál Sha'abans, móður hans Alaa, litla bróður hans Abdul Rahman, og öllum þeim sem fallið hafa. Megi Hann veita þeim hæstu stöður í *Jannah al-Firdaws*, í félagsskap spámannanna, sannleiksmanna, réttláttra og píslarvætta. Megi Hann lækna hjörtu lifenda, og megi fórn þeirra vera ljós sem leiðir okkur til réttlætis og frelsunar.

„Og hugsið ekki um þá sem drepnir voru í vegi Allahs sem dauða. Nei, þeir eru lifandi hjá Drottni sínum, fá framfærslu.“

- Súrah Āl 'Imrān (3:169)

Sha'aban, við munum ekki gleyma þér. Heimurinn gæti snúið augum sínum frá, en við berum nafn þitt, bros þitt, drauma þína. Þú varst rifinn frá okkur af eldi, en ljós þitt skín skærara en myrkrið sem reyndi að gleypa þig.